

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KONIJN MET PRUIMEN

monoloog

door

Frans van Lancker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.3006

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KONIJN MET PRUIMEN* op te voeren moet de naam van auteur *FRANS VAN LANCKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/022
ISBN 978-90-385-10712

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

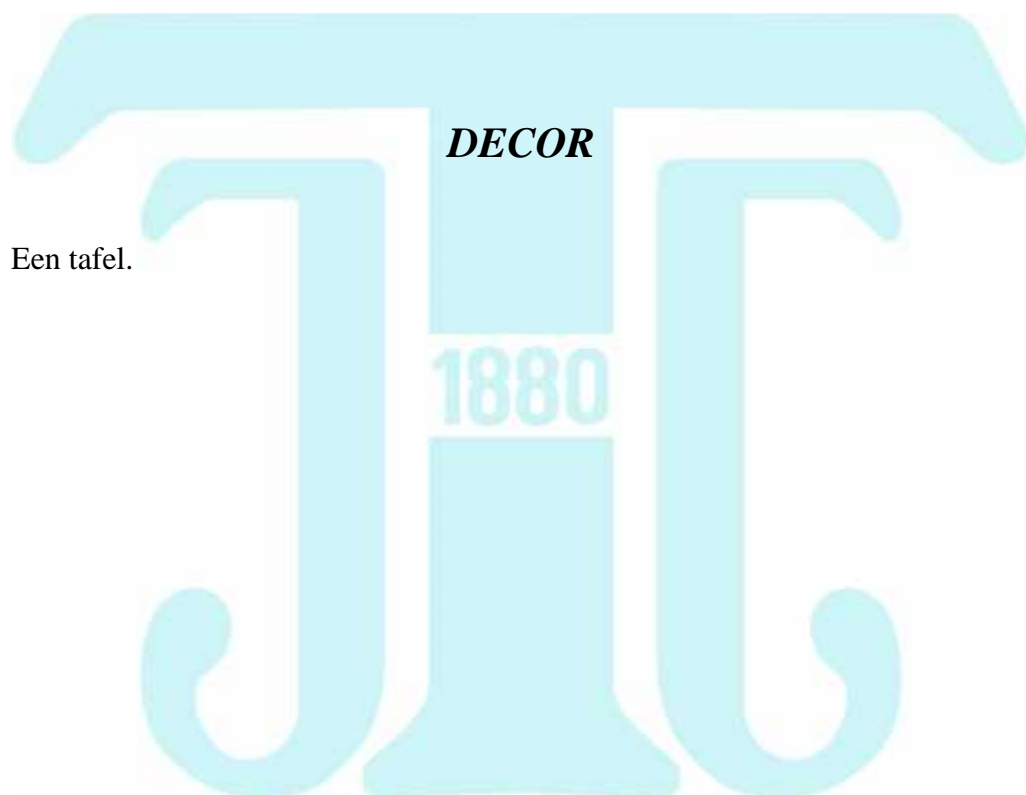
Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGE

(1 dame)

RITA :

De actrice kan de tekst in haar eigen dialect brengen en kiest de streektaal van elk personage.

Een tafel.

EERSTE DEEL

(Rita, op hoge hakken, komt op met twee borden, zet ze op de tafel en gaat af. Terug op met twee borden, zet ze op tafel en gaat af. Terug op met een vaas met bloemen, struikelt. Bloemen over de scène)

RITA : Daar zoudt ge nu toch wel een punthoofd van krijgen! *(doet schoen af en toont hem aan het publiek)* Bekijk dat, toch een schoon schoentje. Die verkoopster van de Easy Shoe, waar ik ze gisteren gekocht heb, vertelde mij dat ze er ook zo'n paar had en ze verzekerde mij dat ze erg gemakkelijk waren aan de voet. Ik zei bij mezelf: "k Ga ze toch een dag inlopen, zodat ik er morgen geen ambetantigheden mee heb." Ja, hallo, het is al de derde keer dat ik ermee struikel! Laat ons hopen dat mij dat morgen niet overkomt met een volle kom saus in mijn handen.

Want morgen is het weer zover. Twee keer per jaar komt de familie van mijn man samen. En dit jaar komen ze bij ons hun voeten onder tafel steken. Ik zou liegen mocht ik zeggen dat ik er naar uitkijk gelijk naar de nieuwe zomercollectie. Veel familie heeft mijn man wel niet, maar het is toch dadelijk een hele hoop. " Ge krijgt dan toch veel cadeautjes", hoor ik u denken. Vergeet het! Ge gelooft toch niet dat er een lid van de Varewijcks zo attent is om een cadeautje of een bloemetje mee te brengen? *(raapt bloemen op en plaatst ze in vaas op tafel)* Ze vinden dat niet nodig. "Ze zijn zo", zegt Albert, mijn man, "en ge moet ze pakken zoals ze zijn".

Ik ga het mij niet te veel aantrekken, maar beleefd is anders. Dat is wat ik ervan denk.

(gaat af, komt terug op met een tupperwarepot en gemakkelijke pantoffels aan de voeten. Wijst op pantoffels)

Ge moet het mij pardonneren, maar die zijn toch heel wat comfortabeler.

Gelukkig heeft Albert maar twee zusters, gelukkig. De jongste, Marcella, heeft geen kinderen. Haar eerste man, Arthur, een echte bonvivant, van wie ze gelukkig gescheiden is, wilde er geen. “Een kleine, dat is een blok aan uw been”, zei hij altijd. Aan zijn been zeker, want Tuurke schaatste door het leven alsof hij nog altijd celibatair was. Nooit thuis, altijd onderweg. Wanneer zou hij tijd gehad hebben om kinderen te maken? Op een ander heeft hij dikwijls genoeg geprobeerd, dat wel, en ik ben er zeker van dat zijn zaad niet altijd op de blote steen zal gevallen zijn. Ik denk dat hij zich in de Veldstraat (wijzig naar believen) al lang niet meer durft laten zien, uit schrik dat er af en toe een kleine ‘papa’ naar hem zou roepen.

Vroeger verkocht Tuur tupperwarepotjes. Hij zal wel een uitzondering geweest zijn die daar als man zijn boterham mee verdiende. Welke vent haalt het in zijn hoofd om tupperwarepotjes te gaan verkopen? Maar ja, als vertegenwoordiger zijt ge zo’n beetje uw eigen baas en bij Tupperware bestaat uw publiek voor 99,99 % uit vrouwen, begrijpt ge?

“Dames, wat zijt ge met een paplepel zonder potje?” Dat was zijn vaste openingszin. “Wat zijt ge met een paplepel zonder potje? Voor wie ook geen paplepel heeft, ge moogt altijd de mijne eens gebruiken.” En dan liet hij zijn vettige, dubbelzinnige lach horen en ge wist dadelijk hoe laat het was. Hij heeft het altijd goed kunnen uitleggen. Maar op zijn firma is er op een goeie dag de zoveelste klacht aangekomen van een vrouw aan wie hij wat te opdringerig zijn eigen paplepel was komen presenteren. Hij had zijn broek al laten zakken tot op zijn enkels, met zijn fijne mechaniek in de etalage, als zij haastig van de gelegenheid gebruik maakte om naar buiten te vluchten in de tuin. Ze had zich al verborgen achter de rododendrons, als Tuur naar buiten kwam gewipt. Hij stond daar midden op haar grasveldje met zijn gereedschap duidelijk gebruiksklaar te fluiten op zijn duifje. Maar een buurvrouw die door een gat in de haag het ganse spektakel had gadeslagen, heeft daar dan een foto van genomen. En samen met een kwade brief heeft die vrouw die foto naar Tupperware gezonden. Hij heeft nog hemel en aarde verzet om zich van alle

schuld vrij te pleiten door te zeggen dat die foto getrukeerd was, “a ja, de eerste de beste fotograaf die een beetje met een computer overweg kan, kan iedereen op een, twee, drie in zijn bloetje laten staan”. En wat meer is: die bleekblauwe broek kon onmogelijk van hem zijn, “ ik heb in heel mijn leven nog geen bleekblauwe broek gedragen”. Maar ze hebben hem niet geloofd. De week daarop stond hij op straat met zijn paplepel en zijn c4.

Nog geen 14 dagen later had de gelukzak al ander werk, dat heel wat beter bij hem paste. Hij werd vertegenwoordiger in seksattributen. “ Van Tupperware naar Upperdare, het zijn maar 2 letters verschil, maar ’t werk is wel veel aangenamer”. Vriendinnen die hem nog kenden uit zijn tupperwareperiode zijn hem vanaf dan ‘Wippertuur’ gaan noemen. En hij had die bijnaam zeker niet gestolen. Hij heeft zelfs aan mij ooit nog een tarzan met heroplaadbare batterijen proberen te verkopen. “Vooruit, Rita’tje, beter bestaat niet. 5 versnellingen, traploos regelbaar, 19 cm lang en 4 cm dik, voor als Albert eens te moe is. En er zit ook een aapje aan vast waarmee ge ...”

Voor sommige mannen wordt het nu al te moeilijk, nietwaar? Maar kijk, Sommige vrouwen zitten te knikken. Die weten heel zeker waarover ik het heb. Zelf hebt ge natuurlijk geen tarzan op uw nachttafel liggen, ik weet dat wel, maar ge hebt er al veel over horen spreken, zeker?

Tuur wilde tarzan aan mij verkopen, direct leverbaar uit voorraad, en 30% korting, omdat het voor mij was, “als ge nu samen met mij, Rita’tje, een paar druppeltjes Spaanse Vlieg wilt proeven”. Spaanse Vlieg? “Ja, dat is een formidabele lustopwekker, ge krijgt daar warm van in uw onderbuik. En dan kunnen wij samen eens ‘me Tarzan, you Jane’ (*Tarzankreet*). Ge zult er toch zo’n deugd van hebben. En ’t blijft in de familie. Is dat geen goed idee?”

Mijne Albert, zelfs al is hij soms eens te moe, soms wel eens te veel naar mijn zin, mijne Albert bedrieg ik niet, nog voor geen duizend tarzans met tien versnellingen! Ik heb Wippertuur op staande voet een flinke wip gegeven, en

we hebben hem nooit meer teruggezien.

Marcella, dat schaap, heeft het veel te lang bij hem uitgehouden. Ze is nadien nog een hele tijd alleen geweest, en als ze dan Jean-Pierre heeft leren kennen, was ze zo voorzichtig geworden – ja, hoe zoudt ge zelf zijn? – dat haar verlangen naar kinderen precies over was.

De oudste zus van Albert, Noëlla, heeft maar één dochter, maar ze telt voor twee. Al van jongs af aan een probleemkind. Pol en Noëlla hebben al afgezien met dat spook. En in die tijd waarover ik spreek had men de supernanny nog niet uitgevonden. Maar zelfs een supernanny had van Veroniëkske geen engeltje kunnen maken.

Nu ze al veertien jaar is en min of meer een vaste vrijer heeft, schijnt ze wat gekalmeerd te zijn, zegt Pol, mijn schoonbroer. Als ze uitgaat, komt ze nu toch na twee dagen terug naar huis. Volgens de kinderpsychiaters op Vitaya is kinderen opvoeden vandaag de dag ‘een boeiende en leuke bezigheid’, maar ge moogt van uw kinderen natuurlijk niet te veel ineens vragen, en zij zullen u wel vertellen wat de regels van het huis zijn, waar ge u best aan houdt als ge hen te vriend wilt houden. We hebben geen geluk: op dit moment is Veroniëkske thuis, en nuchter, en clean, en ze komt dus morgen ook, samen met haar vrijer, Ludo.

We nodigen ook altijd onze twee dochters uit, Janine en Caroline. En als ge er dan tante Alice, de enige tante van mijn man die nog leeft, en Skoda bijtelt, zijn we toch al vlug met dertien. Skoda, dat is ons kleindochter van veertien maanden. Een vreemde naam, hé, Skoda. We zijn er nu al wat aan gewend. Ik ben al tevreden dat ze niet Hilaka of Bizubienne heet. Zoals de tweeling van een vriendin van mij. Want tegenwoordig kunt ge u als grootouders aan van alles verwachten. Stel u voor, Hilaka. Zeg nu eens eerlijk: wat is er mis met mooie namen zoals Britney, of Avalona, of Charlène? Niets, antwoordt het jonge volk, maar ge kunt er wel de straten mee leggen, hé ma. Hilaka of

Bizubienne, dat hoort ge niet alle dagen. Dat is juist, maar er zijn toch andere manieren om op te vallen in het leven dan met Hilaka. Het is net de naam van een soort vegetarische saus.

Ons kleindochter heet dus Skoda. Dat komt doordat Janine en Johan verleden jaar op huwelijksreis naar Tsjechië zijn geweest. Ze hebben daar ergens een affiche gezien met reclame voor een auto van het merk Skoda. Johan vond dat wel een originele naam voor zijn dochter, Skoda, en volgens hem is het ook geen slechte auto, en niet te duur, en dat meisje op de motorkap vond hij ook niet mis. En zo komt het dat ons kleindochter Skoda heet. Laat ons hopen dat ze volgend jaar niet op reis gaan naar Korea, want hoe gaat onze kleinzoon dan heten? Hyundai?

Johan, onze schoonzoon. Ik geloof dat hij nog maar net begonnen is met de tafels van vermenigvuldiging van buiten te leren.

Ja, ja, ik heb al een schoonzoon en een kleindochter. Daar kijkt ge van op, hé. Ge acht er mij niet toe in staat, hé, ik weet het. Maar als ge het goed en wel beschouwt, zult ge tot de vaststelling moeten komen dat ik eigenlijk altijd al een rappe geweest ben.

Weet ge hoe lang mijn moeders bevalling van mij geduurd heeft? Nauwelijks een kwartier! Ik was een prematuurke. Aan mijn moeder had de verpleegster een Suske en Wiske gegeven. “Dat maakt het wachten wat plezanter dan naar een witte plafond te liggen kijken, madame”, zei ze. Mijn moeder is maar twee bladzijden ver geraakt in ‘De Briesende Bruid’. Het is nooit een rappe lezer geweest mijn ma. Dus ik was een prematuurke. Ik woog nog geen twee kilo. Ja, ik ben altijd aan de slanke kant gebleven. Als ik mijn moeder mag geloven, liep ik al op acht maanden, en ik zou het nog vroeger gekund hebben, als ik wat meer geoefend had, zei ze, zoals met het babbelen. Ik maakte me al verstaanbaar en ik was nog geen jaar. En in het ABN, hé, Mijn dialect heb ik pas later geleerd, op school.

Mijn ouders hadden spijtig genoeg geen geld om voor mij een accordeon te kopen. Anders had ik op mijn vier jaar zeker ‘It’s a long way to Tipateti’ kunnen spelen, want zo zwaar om dragen is een accordeon nu ook niet.

Ik was elf jaar. We gingen zwemmen met de klas en het was dan dat bij mij voor de eerste maal de rode vlag uitstak. Gelukkig heeft de juffrouw niet opgemerkt dat ik mij gedurende de hele les in het toilet heb verborgen. Ik schrok mij een aap. A ja, ik was daar helemaal niet op voorbereid. Ik had al wel eens een emmer met een soort ‘zakdoeken’ bij ons thuis in het schotelhuis zien staan, en als ik met die emmer in mijn hand aan mijn ma vroeg:”Ma, wat is dat?”, antwoordde ze botweg dat ze al een tijd last had van een bloedneus en ze rukte de emmer uit mijn hand en verdween er als een schicht mee naar de kelder. Maar niet vlug genoeg, want het was mij niet ontgaan dat het precies allemaal ‘langwerpige’ zakdoeken waren. Ik vond dat hoogst eigenaardig.

Als ik aan mijn ma met een benepen hartje vertelde dat mijn broekje rood zag, kreeg haar gezicht de kleur van mijn broekje. En ze gaf mij zo’n propere langwerpige zakdoek. Ik dacht eerst nog dat ze mij slecht verstaan had, dat ze dacht dat ik nu een bloedneus had. Toen waren maandverbanden nog van die dikke lappen die ze mij ook meegaf naar school in een bruin papieren zakje, dat een verschrikkelijk vervelend krakend lawaai maakte als ik het in het toilet zenuwachtig openprutste, terwijl de meisjes van het laatste jaar in het toilet daarnaast Peter Stuyvesants aan het paffen waren.

Veel voorlichting over de dingen des levens heb ik niet gekregen van mijn ouders. Als ik voorzichtig over ‘kindjes maken’ begon, hield mijn vader zich van den domme en dook hij weg achter zijn krant. Mijn ma trok haar wenkbrauwen op en het enige wat ze zei was dat “het meisje het wild was, en de jongen de jager, EN NIET ANDERSOM”. (*lacht*) “Komaan, ma”. Maar ze lachte niet terug. Ik verstond er de ballen van. Want als de jongens hun geweer bovenhaalden, om cowboy en indiaantje te spelen, mochten de meisjes nooit

meedoen. En toen ik in de groentenwinkel de dag nadien een komkommer ging kopen, wenste Irma mij proficiat en ze zei dat vanaf nu alle maanden de Russen gingen komen. De Russen komen? Als ik thuiskwam, vroeg ik aan mijn pa wat de Russen hier bij ons iedere maand gingen komen uitspoken. Hij antwoordde dat Irma niet goed op de hoogte was, dat de Russen maar één keer om de vijf jaar naar Vlaanderen komen, om naar onze bloemen te komen kijken, tijdens de Floraliën in Gent.

Gelukkig kreeg ik van mijn tante Germaine voor mijn plechtige communie een boek, ‘L’Homme en Détail, édition illustrée et colorée’. Ze zei dat een Frans boek goed was voor mijn Frans en ze trok een oog naar mij. Mijn conjugaisons zijn er wel niet spectaculair op vooruitgegaan, maar door die pikante illustraties ‘en détail’, voornamelijk in het hoofdstuk ‘Rencontre des Organes Sexuels’ is mijn euro rap gevallen. Ook hierin ben ik altijd een rappe geweest.

Op mijn achttiende was ik al een heel klein beetje in verwachting. “Ge ziet wat er van komt, van zo’n raconte sexuel” zei mijn ma. Ik was negentien als ik Janine kreeg en twintig als Caroline kwam. Ik denk dat ik getrouwd ben als ik vierentwintig was. Ik geef toe, dat was aan de late kant voor mijn doen. Janine is er nu tweeëntwintig. En ik ben er nu toch ook al een tijdje ... negenendertig. Ja, de tijd staat niet stil. *(kijkt op horloge, schrikt en gaat af, komt terug op met twee borden)*

We zullen dus morgen met dertien zijn. Ge zult mij niet horen zeggen dat we als sardienen op elkaar gepakt zullen zitten, maar zo ruim is mijn liveling (sic) nu ook weer niet. En als ik er aan denk dat ik tot ‘s namiddags laat zo geperst tussen mijn schoonfamilie moet blijven zitten dat ik omzeggens hun spijsvertering kan beluisteren, begin ik toch lichtjes te zweten. Ach ja. Ik heb al meer dan eens aan Albert voorgesteld om ze alleen op de koffie uit te nodigen. Hij bekijkt me dan een paar seconden misprijzend van boven zijn halve brilglazen, hij antwoordt niet en hij kijkt verder naar ‘Familie’ op tv.